

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 611/6, Brno, ve věci nezákonného zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2018, č. j. 62 A 85/2018 - 132,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve zveřejňování jeho osobních údajů v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 7. 12. 2016, č. j. 52 A 30/2016 - 115, na webových stránkách žalovaného (dále jen „zveřejněný rozsudek“). Rozsudek zveřejněný na webu žalovaného totiž na straně 6 odůvodnění obsahuje žalobcovo jméno a příjmení v souvislosti s tvrzením, že žalobce je ředitelem společnosti FLEET Control, s.r.o., která vystupovala jako zmocněnec osoby obviněné ze spáchání přestupku a která poskytuje tzv. „pojištění proti pokutám“ na webové stránce www.nechcipopokutu.cz; dále uvedený rozsudek obsahuje tvrzení, že žalobce sám také vystupuje v obdobných řízeních o přestupku jako obecný zmocněnec a že je manažerem různých projektů nabízejících tzv. „pojištění proti pokutám“ (např. Motoristická vzájemná pojišťovna a Řešíme pokuty, o. s.) a spolu se svým bratrem J. je dostatečně znám svým účelovým a obstrukčním jednáním. Žalobce proto požadoval, aby krajský soud žalovanému uložil zákaz pokračovat ve zveřejňování jeho osobních údajů; v případě, že

žalovaný od tohoto jednání upustí, domáhal se žalobce toho, aby krajský soud deklaroval, že zveřejňování žalobcových osobních údajů žalovaným bylo nezákonné.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Za splněnou označil podmínku aktivní legitimace žalobce i pasivní legitimace žalovaného, který při zveřejňování rozsudku jiného soudu jednal v rámci zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), takže vykonával veřejnoprávní kompetence mimo výkon soudnictví. Konstatoval, že přípustnost žaloby zde nelze podmiňovat vyčerpáním jiného prostředku nápravy ve smyslu § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť právní řád ve vztahu k uveřejňování rozhodnutí správních soudů ze strany žalovaného nenabízí žádný formalizovaný prostředek nápravy.

[3] Z hlediska důvodnosti žaloby krajský soud připomněl, že publikace judikatury má zejména dva cíle: jednak umožňuje kontrolu a transparentnost rozhodování soudů a kromě toho je nástrojem sjednocování rozhodovací praxe orgánů veřejné moci, zejména soudů. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích odůvodňoval ve zveřejňovaném rozsudku závěr ohledně nevěrohodnosti a nedůvodnosti jím řešené žalobní argumentace vazbou žalobce na FLEET Control, s. r. o., na osoby, jež se na činnosti FLEET Control, s. r. o., podílejí, a na způsob, jakým tak činí. Bez toho, že by takové odůvodnění bylo uveřejněno jako celek, nemuselo by o konkrétních důvodech rozhodování v individuální věci přinášet dostatečnou informaci. Jednání soudů ve správním soudnictví jsou ostatně zásadně veřejná a rozsudek je vždy vyhlášován veřejně. Informace, jejichž zveřejnění nyní žalobci vadilo, pod žádnou výlukou z veřejnosti nespadají. Všeobecná možnost seznámení se se skutkovými detaily věci projednávané soudem, včetně pohledu soudu na aktivity předcházející jeho rozhodování, jež souvisejí se způsobem procesní obrany toho, kdo řízení vyvolal, je především důsledkem zásady veřejnosti rozhodování soudů. Je-li soudnictví vystavěno na zásadě veřejnosti, pak účastníci řízení, kteří se na soudy obracejí, včetně zmocněnců v řízeních před soudy a v předcházejících správních řízeních, opouštějí v důsledku svých vlastních aktivit svůj soukromý prostor, a jejich právo na soukromí je tedy nutně a legitimně limitováno právě zásadou veřejnosti jednání soudu. Navíc zveřejněný rozsudek pojednává výlučně o profesních aktivitách žalobce, které sám žalobce veřejně prezentuje. Je to tedy právě žalobce, kdo do veřejného prostoru sám vstupuje svými profesními aktivitami, a zveřejněná součást odůvodnění rozsudku tyto jeho aktivity v žádném ohledu nepřesahuje; o ničem jiném než o nich se ve vztahu k žalobci zveřejněné odůvodnění rozsudku nezmiňuje. Na žalobce a na jeho oborově známé aktivity je třeba nahlížet jako na profesní aktivity jakékoli jiné známé osoby, jejíž údaje v souvislosti s nimi nepodléhají nutně anonymizaci. Postup žalovaného tedy žádný znak nezákonnosti nevykazoval.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

pokračování

[5] Trvá na tom, že snaha zveřejňovat soudní rozhodnutí nevede k nutnosti zveřejňovat je včetně osobních údajů, naopak jejich sdělnost by neutrpěla, pokud by tyto osobní údaje byly anonymizovány. Nepřizná-li soud určité právo proto, že obecný zmocněnec provedl „obstrukci“, pak je z hlediska kontroly veřejnosti zcela nepodstatné, o kterého zmocněnce se jednalo, neboť lze očekávat, že by soud rozhodl stejně v případě, že by danou obstrukci učinil jakýkoli jiný zmocněnec nebo např. jakýkoli jiný zmocněnec, který ji učinil opakovaně. Účelu kontroly soudního rozhodování je tedy možné dostat zveřejněním plně anonymizované verze rozsudku. Názor krajského soudu by znamenal, že by všechny osobní údaje, a to i o žalobcích, případně v trestním řízení o odsouzených či svědcích, měly být zveřejněny. Každý je totiž vždy souzen jinak právě v návaznosti na to, o koho se jedná, neboť ve správním trestání i v trestním řízení se zohledňuje jak věk, tak osoba pachatele a rovněž věrohodnost svědka se přezkoumává právě s ohledem na skutečnost, o koho jde. Podle stěžovatele to však není potřeba, protože zmiňuje-li zveřejněný rozsudek údajné praktiky zmocněnce, pak nebylo rozhodné, kdo byl tento zmocněnec, ale jaké praktiky praktikoval.

[6] Stěžovatel nesouhlasí ani s úvahou, že má-li veřejnost možnost seznámit se s jeho osobními údaji při veřejném vyhlášení rozsudku či veřejném projednání věci před soudem, pak má soud následně právo rozsudek neomezeně zveřejňovat. Pokud by názor krajského soudu platil, pak by nebyl ani v jiných řízeních důvod anonymizovat osobní údaje účastníků řízení, svědků a dalších osob, když se s nimi mohl kdokoli seznámit při projednání věci či veřejném vyhlášení rozsudku. Nelze navíc srovnávat veřejné vyhlášení rozsudku a neohraňované a trvající zveřejňování osobních údajů. To je zásahem do práva na soukromí nepřiměřeným snaze o naplnění práva na spravedlivý proces, práva na kontrolu soudní moci ze strany veřejnosti a práva na informace, které lze naplnit i uveřejněním anonymizované verze rozsudku. Skutečnost, že soud vyhlásí rozsudek veřejně, avšak pro reálně velmi omezený počet lidí, kteří nadto nesmí dále zveřejňovat osobní údaje, které se v této souvislosti dozvěděli, nelze zaměňovat za právo soudu informovat o takovém rozsudku permanentně, opakovaně, jiným způsobem a ve větší intenzitě. Platil-li by názor krajského soudu, pak by soudy mohly na webu zveřejňovat veškeré osobní údaje všech svědků, účastníků a dalších osob nebo by soud mohl vyhlášení rozsudku například promítat v budově soudu či například na festivalu, a to opakovaně či dokonce permanentně.

[7] O stěžovateli bylo navíc v rozsudku zveřejněno více než údaj o jeho profesní aktivitě a zároveň více, než o sobě sám zveřejňuje v rámci práva na informační sebeurčení. Stěžovatel o sobě nikdy neprohlásil, že je manažerem spolku Řešíme pokuty, o. s., ostatně taková informace není pravdivá. Rovněž o sobě nikdy veřejně neprohlásil, že má bratra, který se jmenuje Jiří. Navíc dle čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „nařízení GDPR“), má stěžovatel právo na ochranu i proti zveřejnění svého jména. Není také pravda, že by zveřejněný rozsudek pojednával výhradně o jeho profesních aktivitách, které sám veřejně prezentuje. Žalovaný zveřejnil též informaci o jeho rodině, kterou stěžovatel nikdy neprezentoval, jakož i nepravdivou informaci, že byl manažerem spolku Řešíme pokuty, o. s. Zveřejnil tak o něm

rozhodně více údajů, než o sobě zveřejňuje sám, včetně údajů nepravdivých, proti nimž se navíc nemůže a nemohl bránit.

[8] S ohledem na uvedené navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Krom toho on a jeho advokát vyjádřili nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že žaloba proti nezákonnému zásahu zde nemohla být prostředkem, jak změnit či zpochybnit odůvodnění zveřejněného rozsudku. Ve vztahu k přiměřenosti stěžovatelova práva na soukromí a ochranu osobních údajů uvedl, že je nutné přihlédnout ke stěžovatelově vlastní veřejné prezentaci, v jejímž důsledku je veřejně známou osobností a musí snést vyšší míru zásahu do práva na soukromí. Navíc se svou aktivitou staví do pozice blízké advokátovi, jak plyne i z jeho videí. Jména advokátů se ovšem v soudních rozhodnutích zásadně neanonymizují, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Informace obsažené ve zveřejněném rozsudku se dotýkají stěžovatelových profesních aktivit, a nemohou tedy zasáhnout do jeho práva na soukromí. Uvedení jeho jména ve zveřejněném rozsudku bylo nutné, neboť bez něj by bylo odůvodnění neúplné, nekonkrétní a nevypovídající o všech důvodech rozhodování soudu, mezi něž zde patřilo právě to, že v řízení vystupovala společnost FLEET Control, s. r. o., která je spojena se stěžovatelem. Ten vystupuje jako manažer různých projektů nabízejících řidičům tzv. „pojištění proti pokutám“, čímž je i díky svým veřejným aktivitám znám. Bez zveřejnění jeho jména by informace mohla být zavádějící a nedokreslovala by dostatečně celou situaci. Účelu sledovaného zveřejňování soudních rozhodnutí tedy nešlo dosáhnout bez uvedení stěžovatelova jména. Všechny zveřejněné informace se navíc týkají jen jeho profesních aktivit, včetně uvedení jména jeho bratra, který byl rovněž uveden pouze v souvislosti se společnými podnikatelskými aktivitami bratří K.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že předmětem kasačního přezkumu není obsah odůvodnění zveřejněného rozsudku, tedy jeho pravdivost či vhodnost. Předmětem přezkumu je nyní pouze otázka tvrzeného nezákonného zásahu spočívajícího ve zveřejnění s úplným, tedy neanonymizovaným, odůvodněním. Stěžovatel přitom nenapadá samotný fakt zveřejnění rozsudku na internetových stránkách žalovaného, ale pouze uvedení svého jména v neanonymizované podobě v několika pasážích na jeho straně 6.

pokračování

[12] Tato stěžovatelem kritizovaná část strany 6 zveřejněného rozsudku zní: „Ústní jednání a další dokazování, např. ohledání na místě, by do řízení nevneslo žádné nové skutečnosti, přičemž žalobcem uvedená překvapivá verze o tom, že v době spáchání přestupků řídil vozidlo on (v případě jednoho přestupku dokonce odchytil volně pobíhajícího psa), je zjevně účelová a krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti (srov. např. ve věci řešené pod sp. zn. 52 A 100/2015) známo, že zmocněnec žalobce společnost FLEET Control, s.r.o. tuto verzi v různé podobě používá opakovaně v obdobných řízeních o tomto správním deliktu (např. že se žalobci udělalo špatně, že zaparkoval z důvodů krvácení z nosu a snížení krevního tlaku atd.). (...) O tom, že společnost FLEET Control, s.r.o. zastupuje v obdobných věcech účelově, s obstrukčními úmysly, nemá krajský soud pochyby. Tato společnost totiž nabízí pojištění řidičů proti odpovědnosti v obdobných věcech na stránkách www.nechcipokutu.cz, kdy v případech zastupování touto společností nelze nevidět i spojení P. K., který sám vystupuje jako zmocněnec v obdobných věcech a současně i jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (bratři J.K. a P. K. jsou již dostatečně známí svým účelovým a obstrukčním jednáním; J. K. je jednatelem zmíněné společnosti a P.K. je jejím ředitelem, jedná se i o jiné projekty, např. „Řešíme pokuty o.s.“, „Motoristická vzájemná pojišťovna“ atd., což lze identifikovat z dokladů o zaplacení soudních poplatků v obdobných věcech), kdy žalobci jsou v soudních řízeních převážně zastupováni „nikoliv náhodou“ advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem. V případě P. K. a jeho bratra J.K. jejich obstrukční, zdržovací taktika je známa i NSS (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). K zastoupení jmenovaným advokátem soud uvádí z judikatury NSS, podle které „není náhodou“, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81), přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát (k tomu srov. rozsudek ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31), přičemž námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neprovedení dokazování, nenařízení ústního jednání, je pak výsledkem strategie aplikované výše zmíněným zmocněncem v řízení o správním deliktu a obhajované poté v žalobě, navíc je však i nedůvodná.“

[13] Samotné zveřejnění rozsudku jako celku je opřeno o § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt, jímž je i žalovaný, může zveřejňovat nad rámec informací uvedených v § 5 odst. 1 i další informace. Zveřejňování soudních rozsudků je pak *a contrario* dovoleno na základě § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytování rozsudků na žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy povinností soudů. Jejich zveřejňování z vlastní iniciativy podle § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím není povinné, ale je vhodné z důvodu sjednocování rozhodovací praxe soudů, jak připomněl krajský soud, a také z důvodu veřejné kontrolovatelnosti konání spravedlnosti, jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, publ. pod č. 123/2010 Sb. Zde odůvodnil přínosnost zveřejňování pravomocných i nepravomocných rozsudků takto: „43. Nebledě na to, veřejná diskuse o věci řešené nepravomocným rozsudkem může naopak přispět k nezávislému a nestrannému rozhodování, neboť někdy může odhalit existenci nepřípustných vlivů na soudcovské rozhodování. To je právě jedním ze smyslů základního práva na informace jako derivátu svobody projevu. Legitimním cílem veřejné diskuse je veřejná kontrolovatelnost konání spravedlnosti, souzení za bílého dne, nikoli v temnu neveřejného soudního řízení. Naopak souzení nedostatečně veřejné je způsobilé snížit autoritu soudní moci, neboť může

generovat podezření veřejnosti, že „je co skrývat“ (ve smyslu konání nespravedlnosti). Bez důvěry není řádný výkon veřejné moci v demokratickém státě možný. Prvek důvěry je tak i funkční podmínkou výkonu demokratické veřejné moci, a proto je třeba důvěru v akty veřejné moci chránit; důvěra v soudní rozhodování patří mezi základní mimoprávní atributy právního státu (srov. nálezn sp. zn. IV. ÚS 525/02). Autoritu soudní moci ostatně označuje za veřejný zájem - způsobilý omezit základní právo či svobodu - i sama Úmluva o ochraně lidských práv a svobod v čl. 10 odst. 2. Orgány veřejné moci musí tak přiblížit k tomu, jaká očekávání svým postupem a činností vyvolávají. V důsledku cenzury informačního monopolu (v podobě paušálního zákazu poskytnout nepravomocné rozsudky) tedy může dojít k zásahu do výkonu funkcí veřejné kontroly, která přísluší nejen tisku, ale i občanské společnosti, a ve svých důsledcích i k narušení autority soudní moci. Apriorní (nelimitované) vyloučení veřejné kontroly neposkytnutím i nepravomocných rozsudků by proto bylo výrazem neadekvátního pochopení smyslu základního práva na informace a svobody projevu ve vztahu k veřejné moci, a nedostatečnou reflexí smyslu veřejné kontroly veřejné moci. I soud je mocenský orgán, který vykonává moc ve státu, takže podléhá veřejné kontrole.“ Ústavní soud zdůraznil také důležitost a bezvýjimečnost ústavního příkazu vyjádřeného v čl. 96 odst. 2 Ústavy, podle jehož druhé věty se rozsudky vyhláší vždy veřejně.

[14] Tato obecná východiska a způsoby zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nezpochybňuje ani stěžovatel, tvrdí však, že ve výše citované části zveřejňovaného rozsudku byly obsaženy jeho osobní údaje, které zveřejňovány být neměly a měly být anonymizovány.

[15] Jak plyne z článků 129 a 130 Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, který byl přijat jako směrnice č. 3/2017 a je obsažen ve spise krajského soudu, uveřejňují se na internetu Nejvyššího správního soudu vyjmenované typy soudních rozhodnutí v anonymizovaném znění, nestanoví-li soudce jinak. Podoba anonymizace je upravena v jeho čl. 130 odst. 2: „*Při anonymizaci nahradí v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění (...).*“

[16] Anonymizace soudních rozhodnutí zveřejňovaných na internetu není samoúčelná, nýbrž slouží k ochraně práv a svobod jednotlivce (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2010, č. j. 44 Ca 48/2009 - 102). Je důsledkem toho, že zveřejňování soudních rozhodnutí je samozřejmě nutno omezit mimo jiné tam, kde by zveřejnění celého rozhodnutí zasáhlo do práva na soukromí ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konkrétně do práva na informační sebeurčení (k němu viz zejména nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03, či nálezn ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02), respektive do ochrany osobních údajů ve smyslu nařízení GDPR a čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv EU. Ani ochrana osobních údajů ovšem není samoúčelná, ale je odůvodněna právě snahou o ochranu práva na soukromí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2006, č. j. 3 As 21/2005 - 105, publ. pod č. 927/2006 Sb. NSS), do něž nemůže z povahy věci zasáhnout zveřejnění údajů, které systematicky zveřejňuje sám jejich nositel. Stěžovatel nicméně tvrdí, že právě do ochrany soukromí, informačního sebeurčení a

pokračování

ochrany osobních údajů žalovaný zasáhl zveřejněním úplného znění zveřejněného rozsudku bez anonymizace jeho jména. Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí.

[17] Smyslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. Jejich soukromí je prolomeno pouze při samotném veřejném vyhlášení rozsudku, jak striktně požaduje čl. 96 odst. 2 Ústavy, následně už je však jejich soukromí chráněno právě anonymizací. Tato ochrana, která je prolomena jen jednorázově na základě jasného ústavního příkazu, naopak nedopadá na ty, kdo před soudem vystupují jako profesionálové, typicky jako advokáti, kteří před soudem realizují svůj veřejný a profesní život, či jako státní orgány v pozici účastníků. Proto není důvod v soudních rozhodnutích anonymizovat například jméno prezidenta republiky, ministrů a dalších státních orgánů tvořených jednou osobou, jak ukazuje například praxe zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve volebních věcech, v nichž nejsou anonymizována jména volených poslanců, senátorů či prezidenta republiky, či případ předsedkyně soudu, jejíž jméno nemělo být anonymizováno podle výše zmíněného rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 48/2009 - 102. Stejně tak není nutné anonymizovat jména advokátů (k neanonymizaci jmen advokátů v soudních rozhodnutích viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29), daňových poradců či obdobných zástupců, kteří před soudem vystupují v rámci své profesionální činnosti. Vystupování před soudem je totiž součástí jejich veřejného a profesního života, nikoli života soukromého, v němž by bylo třeba respektovat jejich soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje (k této dichotomii viz část IV.B nálezu I. ÚS 453/03). Výjimkou by byla situace, kdy do soudního řízení pronikne čistě soukromá informace o takové osobě (například omluva advokáta z ústního jednání z důvodu konkrétní nemoci, porodu či obdobně intimní události). Již v nálezu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, publ. pod č. 299/2004 Sb., ostatně Ústavní soud potvrdil, že ochrany osobních údajů nepožívají fyzické osoby ve chvíli, kdy vystupují jako podnikatelé.

[18] Přímo na anonymizaci soudních rozhodnutí tato obecná východiska přiléhavě aplikoval Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011 - 60, kde konstatoval: „*Právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují, resp. jsou způsobilé identifikovat účastníky řízení, natožpak svědky či osoby poškozené trestnou činností. Tyto údaje mohou být zahrnuty jedině tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Především půjde o případy, kdy jde o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení budou vystupovat právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která vykonává veřejnou funkci nebo usiluje o její výkon. (...) Jiným důvodem, který vylučuje anonymizaci osobních údajů, může být skutečnost, že osoba svou účastí v soudním řízení přímo realizuje svou hospodářskou činnost – v této pozici jsou právní zástupci účastníků, jejichž jméno, příjmení ani sídlo není namístě jakkoliv anonymizovat.*“

[19] Aplikuje-li soud tato východiska na postavení stěžovatele v řízení, které bylo zakončeno zveřejněným rozsudkem, je zjevné, že v něm nevystupoval jako soukromá

osoba (tou byl v tomto rozsudku řádně anonymizovaný žalobce, tedy osoba obviněná ze spáchání správních deliktů), ale jako svého druhu profesionál. Formálně měl sice ve správním řízení, jež bylo Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích přezkoumáváno, postavení jednatele společnosti FLEET Control, s. r. o., která zde byla obecným zmocněncem ve smyslu § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Takovým zmocněncem jistě může být třeba rodinný příslušník nebo známý, který takovou službu vykoná jednorázově, takřkajíc „soukromě“. Z rozsáhlého dokazování provedeného nyní před krajským soudem ovšem jednoznačně vyplynulo, že to rozhodně není případ stěžovatele, který v řadě případů vystupuje jako zmocněnec přímo či právě prostřednictvím uvedené společnosti. Jak uvedl krajský soud v bodě 12. rozsudku, stěžovatel provozuje osobní kanál „P. K.“ na www.youtube.com, kde se prezentuje jako specialista na dopravní právo a obhajobu přestupků, který zakládal nehcipokutu.cz a Motoristickou vzájemnou pojišťovnu a který „*vyhrál stovky správních žalob a obhájil tisíce přestupků*“. Stěžovatel aktivně poskytuje rozhovory (článek na www.idnes.cz „*Muž nabízí pojištění proti pokutám. Úřady ho nahánějí na Kanárech*“ ze dne 14. 7. 2013, článek na www.novinky.cz „*Pojišťovna proti pokutám chystá nový trik na úřady, už se o ni zajímá policie*“ ze dne 3. 3. 2018 či článek na auto.sme.sk „*Policaisti majú v autách kamery, pokuta môže prísť aj bez zastavenia*“ v části „*Piráti nebudú rýchlejší*“ ze dne 17. 7. 2012).

[20] Z těchto zjištění krajského soudu jasně plyne, že stěžovatel skutečně vystupoval v daném řízení jako osoba, která tuto činnost provádí systematicky a čerpá z ní prospěch. Zároveň ale nechce nést odpovědnost, která je s takovou činností spojena v případě skutečných profesionálů, tedy typicky advokátů. Nyní posuzovanou kasační stížností se tak stěžovatel fakticky domáhá toho, aby mohl tuto činnost nadále systematicky vykonávat, aby z ní mohl čerpat finanční a jiný prospěch, aby ji mohl veřejně inzerovat, aby se mohl chlubit svými úspěchy, ale zároveň aby se mohl stáhnout zpět do svého soukromí a dovolávat se ochrany osobních údajů, pokud se při této činnosti dopustí něčeho, co si nepřeje zveřejňovat.

[21] Taková snaha ovšem není a nemá být pokryta ochranou soukromí, informačního sebeurčení a osobních údajů. Jak přesvědčivě rozebral již krajský soud, je to sám stěžovatel, kdo svými profesními aktivitami do veřejného prostoru vstupuje. Kritizovaná součást odůvodnění zveřejněného rozsudku tyto jeho profesní aktivity v žádném ohledu nepřesahuje, zveřejněné odůvodnění rozsudku se ve vztahu k němu nezmiňuje o ničem jiném než o jeho aktivitách v rámci různých podnikatelských subjektů a při činnosti zmocněnce. Stěžovatel sice poukazuje na to, že o sobě nikdy veřejně neprohlásil, že má bratra. Tato skutečnost však ve zveřejněném rozsudku nebyla uvedena jako informace o jeho rodinném životě, ale jako informace o profesních aktivitách, které sdílí se svým bratrem. Tvrdit, že spojení „*bratři J.K. a P. K. jsou již dostatečně známí svým účelovým a obstrukčním jednáním*“ nepřípustně zasahuje do jeho rodinného života, by bylo stejně absurdní jako tvrdit, že samo uvedení jeho jména vypovídá o jeho soukromí, protože je z něj jasně seznatelné, že je muž.

[22] Krajský soud měl tedy pravdu, že stěžovatelem kritizovaná pasáž zveřejněného rozsudku vypovídá výhradně o jeho profesních aktivitách. Na takové údaje nedopadá ochrana soukromí, informačního sebeurčení či osobních údajů způsobem, který by mohl

pokračování

převážít nad zájmem na jejich zveřejnění v rozsudku publikovaném žalovaným na internetu, a to i ve spojitosti se stěžovatelovým jménem. Krajskému soudu je totiž navíc třeba přisvědčit, že bez uvedení stěžovatelova jména by mohla utrpět přesvědčivost této pasáže zveřejněného rozsudku, která je založena právě na tom, že stěžovatel určitým způsobem vystupuje v celé řadě správních řízení, která byla ostatně následně taktéž přezkoumávána soudy ve správním soudnictví. Zveřejnění stěžovatelova jména tak usnadňuje veřejnosti kontrolu nad tím, zda je kritika uvedená ve zveřejněném rozsudku pravdivá a oprávněná, zda šlo opravdu ve všech těchto dohledatelných rozhodnutích o tytéž zmocněnce, a zda mu tedy krajský soud nekřivdí. K této otázce, tedy k pravdivosti a oprávněnosti kritiky obsažené ve zveřejněném rozsudku, se však Nejvyšší správní soud v řízení o nezákonném zásahu nijak nevyjadřuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[24] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady řízení o kasační stížnosti mu nad rámec úřední činnosti nevznikly.

[25] Nejvyšší správní soud se nebude vyjadřovat k požadavku vyjádřenému v kasační stížnosti, aby nevyvěsil jména stěžovatele a jeho advokáta obsažená v tomto rozsudku na internet při zveřejnění tohoto rozsudku, neboť tato otázka není předmětem přezkumu napadeného rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu